

חזיון
א. בראב
תעתועים

0

הגשם העז שניתך בחזקה על הארץ לא מנע ממנו לצאת אל הרחוב החשוך והקפוא. הרוח העוצמתית ששרקה בפראות לא הרתיעה אותו מללכת נגד כיוונה. הוא פסע באיטיות צעד אחר צעד, כמו נלחם עם הרוח, מונע ממנה להדוף אותו אחורנית.

כוכב אחד נצנץ מעליו מבין העננים, מבין הטיפות שקפאו עוד בטרם נגעו באדמה. הוא הביט בו לרגע קצר.

מבטו המשיך לשוטט סביב בחוסר ריכוז, מחשבותיו מונחות כרגע במקום שונה, אחר לגמרי.

הוא לא חש בבגדיו הנרטבים במהירות, הופכים בתוך שניות לרטובים לחלוטין, ספוגים במי גשמים, מטפטפים. הוא לא שם לב לרגליו הטובלות בשלוליות גשם עמוקות שנקוו לאורכן של המדרכות, לא הרגיש בגופו הקופא כמעט לגמרי, כמעט כמו טיפות הגשם.

כל כולו היה מרוכז בדבר אחד. הוא כאן למטרה מסוימת מאוד. מוגדרת. ובין שהוא מרוצה ממנה ובין שלא, הוא יבצע אותה.

בשלמות. על אף הקושי.

כפות ידיו היו תחובות בכיסיו הרטובים של מעילו, אצבעות ידו הימנית מיששו

את הקופסה הקטנה, כמו מוודאות שהיא נמצאת, שלא נעלמה בפתאומיות. אצבעותיו סגרו על העצם הקטן שבקופסה, מוחו ניסה לשכנע את ליבו שהפעולה שהוא עושה עכשיו, היא הדבר הנכון ביותר. שהוא האדם המתאים ביותר לשליחות הזו, גם אם הוא עצמו אינו חש בכך.

הגשם פסק בפתאומיות והוא ניצל את ההפוגה, מאיץ מעט את פסיעותיו. זו ההוראה שקיבל והוא יבצע אותה. אין אפשרות אחר-

ברק חזק האיר לפתע את המרחב לשנייה ארוכה. מייד לאחר מכן רעם עוצמתי התגלגל באוויר, מתנפץ בקול רעש גדול על הרחוב הריק לגמרי. כמעט.

הוא עצר לרגע קט, הסדיר את קצב ליבו ואת נשימותיו המהירות והמשיך לפסוע בצעדים זריזים, הפעם הוא כמעט רץ.

הגשם התחזק מרגע לרגע, הטיפות צלפו על פניו ללא רחמים, דוקרות אותו. הרוח הכתה על פניו, עוצרת את נשימתו לרגע ארוך. שריקה קלושה נשמעה, מתערבלת עם קולות הגשם והרוח המייללת.

הוא לא הספיק לחוש מאום. גם לא את גופו צונח קדימה, אל המדרכה הקשה, את פניו טובלות בתוך שלולית עכורה של מים ובוץ.

הוא לא הספיק לטעום את פחד המוות, הוא פשוט מת.

פחות משלוש מאות מטר מאחור, עמדה דמות לבושת שחורים, בלתי נראית. כמעט.

רק נעלי ספורט בצבע צהוב זוהר חשפו את לבוש השחורים.

חצי חיוך של סיפוק, של השלמת משימה, עלה על פניה של הדמות.

היא סבה על עקבותיה, פוסעת באיטיות לכיוון הנגדי.

ברור לו שיחפשו אותו, את מי שרצח בדם קר את השלתי.

שיחפשו.

הדמות החליקה באדישות אקדח אל כיס הברדס הרחב שלה, קול הירייה לא נשמע כלל בחסות הגשם העז.

רק הקליע החסר במחסנית, שמצוי עתה בתוך ליבו של הגבר חסר החיים, הזרוק בתוך שלולית באחד מרחובותיה השקטים של בולטימור שבמדינת מרילנד, מעיד שהתקיימה יריה מהאקדח הספציפי הזה.

“התקבלה קריאה לפני שבע דקות”.

“קריאה?!” הפליאה בקולו נשמעה היטב. “אין עכשיו פעילות באזור הזה”.
הקול הפך טרוד מעט. “מה היה שם?”
“הוא מת”.

“מה זאת אומרת מת?”

“נרצח”, הדובר דייק. “כדור בגב, ישירות אל הלב”. הוא היסס לרגע.
“המכשיר החדש היה עליו”.

“אז הוא לא הספיק להגיע אליו”, הבין, מופתע מעט.

אם מישהו ידע על המכשיר, למה לא נטל אותו לעצמו? ואם לא ידע על המכשיר, מדוע רצח את השליח בדרכו אל משימתו?

“אכן”, הוא הבין את ההפתעה שבקולו של בן שיחו. גם הוא עצמו היה מופתע מכך.

“תדאג שישלימו את המשימה”, הוא פקד. “ותברר מה היה הסיפור שם”. ניתוק.

1

חטה המוסד. ישראל.

נדב החזיר את מבטו אל החוקר, היישר אל תוך עיניו החומות. הוא פתח את פיו, המילים עומדות על קצה לשונו, כמעט נורות החוצה בלי שליטה. נדב לגם נשימה עמוקה דרך הפה, ממלא את ריאותיו באוויר, אוטם את פיו.

“מכיר אותו?”

נדב לא הגיב לשאלה המלגלגת, על אף שהושמעה בטון ענייני. מחשבותיו נחלקו בין שלושה מקומות, מנסות למצות את עצמן, בלי הצלחה. שלישי אחד של מחשבותיו היה מרוכז כאן, בחדר החקירות, בחוקר בעל העיניים החומות; השלישי השני היה מחוץ לחדר, מבעד לחלון, עם אחיו איתמר; והשלישי היה אצל ינאי, המפקד הגאון שלו, שציווה עליו להסגירו לידי אנשי השב"כ. החבר המוזר שלו שאמר לו שגם כשייתפס, ישמור על הפה שלו סגור. הוא כבר ימצא דרך להוציא אותו משם.

“נדב”, החוקר קטע את הלך מחשבותיו של נדב. “שנינו יודעים מי זה היה, נכון?!” החוקר לא היה צריך להתאמץ כדי להבחין בלסתותיו המתהדקות של הנחקר. “יפה. סמ”ר איתמר חן. אחיך”.

נדב לא הכחיש.

החוקר המשיך. "חבל על שניכם". פיו חייך מעט, סדקים זעירים נוצרו סביב עיניו. "אתה יודע מה, אם תיתן לנו את המידע שאנחנו צריכים על החבר שלך, ינאי שיר, לא יהיה לנו עסק איתך. אתה תהיה משוחרר, על אף שסייעת לנו. אבל אם לא תשתף איתנו פעולה, יהיה לנו עסק מאוד ארוך ומורכב איתך, לא לפני שנתפוס את ינאי שיר. ברור?"

"איך אח שלי קשור לעניין הזה?"

"לעניין הזה", החוקר חזר על שתי המילים האחרונות של נדב. "על איזה עניין אנחנו מדברים, בעצם!?"

"החקירה שלי כאן". נדב נע מעט על הכיסא, מנסה למצוא תנוחה נוחה יותר. "איך איתמר קשור לזה שאני נחקר כאן?"

החוקר חייך חצי חיוך. "זה כבר לא קשור אליי. אני רק יודע שהוא נמצא כאן".

ארצות הברית.

אנדי פקח את עיניו, ממצמץ בחוזקה. אוזניו עיבדו את ששמע סביבו בשעה האחרונה. צפצופים, דיבורים ובעיקר שקט.

"הוא התעורר", רופא בחלוק לבן התקרב אליו בחיוך קל. "אנדי? איך אתה מרגיש?"

אנדי התעשת באחת, נזכר היכן הוא נמצא, למה הוא נמצא כאן. "הצלחתם? הניתוח הצליח?"

הרופא חייך. "הצלית. קצת פיזיותרפיה - ואתה חוזר ללכת על הרגליים".

מטה השב"כ. ישראל.

על השולחן היה בקבוק פתוח, מלא עד חציו באלכוהול משובח, או מרוקן בחציו מאלכוהול משובח - תלוי מאיזה כיוון מסתכלים עליו.

הנחקר לא ידע שחוקרו לא שמה ממנו, אפילו לא טיפה.

"למה הגעת לישראל?"

אלן לא הניד עפעף.

מהרגע שהוכנס לחדר החקירות, חדר בעל קירות לבנים חשופים, שני כיסאות, שולחן, מחשב וחוקר אטום מבט, הוא לא נע. פיו נותר חתום. כעת, החליט לענות לחוקרו. עבר די זמן מאז נתפס. הוא האמין כי מפקדיו בארגון ידאגו לשחרורו בקרוב. "להביא לילד מתנה".

"איזה ילד?" עומרי דרש פירוט. קיבל.

"ליעד".

"ליעד?"

"ליעד אלמוג".

"איך אתה מכיר אותו?"

"אני לא", אלן לא התבלבל, דבק בגרסה הראשונית שלו. "אני רק שליח".
 "צודק". עומרי נגע קלות, בהיסח הדעת, בבקבוק שעמד על השולחן המפריד בינו ובין הנחקר. "שליח של מי?"

"אה". אלן השתהה לרגע. "של חנות צעצועים".

"איזו?" עומרי קירב אליו את הבקבוק, מבליע חיוך זעיר.

"טוֹיִס פּוֹר אֶבְרִיּוּאן", התשובה של אלן הגיעה במהירות.

או במהירות של אחד שדובר אמת, או של אחד שהמציא את שם החנות ממש ברגע זה.

עומרי דווקא נטה להאמין לאפשרות האחרונה. "ממי קיבלת את ההזמנה?"

"ממנהל החנות, מה זאת אומרת?"

"מי הזמין לליעד את המתנה?" עומרי דייק את שאלתו, חותך את המילים בזו אחר זו.

"אני לא יודע", כתפו של אלן התרוממה מעט, יורדת בחזרה. "אני... יכול

לברר לך”.

“אין צורך”, עומרי הניד בראשו. “בדקנו מי קנה את החבילה שהיית צריך להעביר לליעד. מישהו בשם אלן, מכיר אותו?”

מילותיו של אלן נעלמו. שאד יהרוג אותו רק על זה שקנה את המתנה המטופשת ההיא בשמו האישי, האמיתי.

“ה-New World שלחו אותך להביא לו את המתנה, נכון?”

“לא. ממש לא.”

“אלן. הגעת הנה למטרה אחת. לחטוף את ליעד.”

“לא נכון.”

“אין צורך שתכחיש”, עומרי הודיע לו בקול שקט. “זו לא הייתה בחירה שלך. קיבלת פקודה וביצעת אותה. אנחנו יודעים זאת היטב.”

אלן לא נע.

צפצוף קצר נשמע.

עומרי העיף מבט מהיר אל הנייד שלו, קורא במהירות את ההודעה. חושק שיניים.

“יהב, אתה במטה?” סיני הראל הביט ביושב מולו ובנייד שלו חליפות, ממתין לתשובה מצידו של איתי יהב.

“כן. מה?”

“צריך אותך. אצלי במשרד.”

“עכשיו?”

סיני הביט שוב ביושב מולו. “כן.”

“מגיע. שלוש דקות.”

“מעולה.”

